

ze zvláštních pokynů představených, z opatření, na nichž se soud usnesl ohledně věcí, o které jde, z postupu soudu v jiných obdobných případech aneb odjinud známo či neznámo, jakými úkony ohledně zbraní a střeliva, do soudního uschování vzatých, jest úředník kancelářského oddělení pověřen před a po soudcovských usneseních, k věcem těm se vztahujících, které úkony se vymykají z jeho služebních oprávnění a povinností, jakým způsobem dlužno a jakým nesmí se provéstí zničení zbraní a střeliva, bylo-li vůbec soudem nařízeno, a zda přičí se účelu svěřeni, po případě příkazu svěřitelovu takto vymezenému způsob, jakým obžalovaný s věcmi nakládal, a účel, za jakým je ze soudní úschovy vzal. Výrok, sprostňující obžalovaného i ohledně věcí, ohledně nichž shledal nalézací soud objektivní skutkovou podstatu zpronevěry, z obžaloby pro pouhý nedostatek vědomí o trestnosti skutku, spočívá na nesprávném použití zákona a jest zmatečným podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř.; příslušný objektivní závěr jest podle toho, co shora uvedeno, stížen zmatkem podle čís. 5 §u 281 tr. ř.

III. Pokud jde o přestupek §u 32 zbroj. pat., nejsou, jak stížnost důvodně vytýká, v rozsudku uvedeny důvody, z nichž nalézací soud sprostil obžalovaného z obžaloby pro neoprávněné držení 45 nábojů, takže jest rozsudek i v tomto směru stížen zmatkem nedostatkem důvodu podle čís. 5 §u 281 tr. ř. Ohledně boxeru zjišťují sice rozhodovací důvody, že obžalovaný používal boxeru jako těžítka, jelikož nosil domů spisy a je vyřizoval. Rozhodovací důvody nepochybují patrně ani o tom, že boxer je zbraní zakázanou (srov. ostatně čís. 3828 úř. sb. nálezů býv. zrušovacího soudu vídeňského) a sprostňují obžalovaného v tomto směru z obžaloby z důvodu, že si nebyl vědom toho, že drží zbraň zakázanou. Právem namítá stížnost, že i tento výrok je právně pochybeným. Dá-li se napadenému závěru se zřetelem na jeho předpoklad ten výklad, že obžalovaný měl za to, že zakázanou zbraň jest dovoleno držeti za jiným účelem, než by jí bylo použito k útoku neb obraně, byl by tento předpoklad jen omylem o rozsahu zákazu §u 32 zbroj. pat., který zakazuje a tresce držení zakázaných zbraní bez výjimky a bez ohledu na účel držby (srov. obzvláště §§y 9, 10 zbroj. pat.), již rozumí se zde jako pro ostatní obor trestního zákona i pouhá moc. Avšak i smysl závěru, že obžalovaný předpokládal, že boxer není zakázanou zbraní, poukazoval by jen k neznalosti, k nesprávnému výkladu ustanovení §u 2 zbroj. pat. Jak ustanovení §u 32 zbroj. pat., jež zakazuje držení zakázaných zbraní a střeliva bez povolení, tak i ustanovení §§ů 2 a 3 téhož patentu, v nichž pojmy zakázaných zbraní a střeliva vymezeny, jsou doplňkem trestního zákoníka, takže i pro ně platí shora uvedená zásada §§ů 3, 233 tr. zák. Sprostil-li nalézací soud obžalovaného přes to z obžaloby pro pouhý nedostatek vědomí, že drží zbraň zakázanou, jest výrok ten výsledkem nesprávného použití zákona a zmatečným podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř.

### Čís. 2159.

**Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).**

Pojmu »pletich« (§ 11 čís. 4 zákona) odpovídá každé úmyslné jednání, které vybočuje z mezí řádného obchodování.

**Spadá sem předání dovozního povolení jiné osobě, leč že by se tím cena dovážených předmětů potřeby nestupňovala zbytečně na úkor spotřebitelů.**

(Rozh. ze dne 30. října 1925, Zm I 346/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 31. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pojmu pletich ve smyslu §u 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. odpovídá každé úmyslné jednání, které vybočuje z mezí řádného obchodování. Bylo-li někomu uděleno dovozní povolení, má dovoz zásadně provést sám. Tomu nasvědčuje již to, že dovozní povolení uděluje se jen na žádost a zní na určité jméno. Provedení dovozu předmětů potřeby za účasti osoby třetí jest s hlediska zákona nezávadným jen tenkrát, nebyla-li tímto způsobem provedení dovozu cena předmětů potřeby, o jejichž dovoz šlo, zbytečně na úkor spotřebitelů stupňována. Podle zjištění nalézacího soudu dal si obžalovaný od R-a pro družstvo za 50 koní, jichž dovozní povolení se týkalo, vyplatiti po 250 Kč, tedy asi tolik kolik by činil zisk družstva, kdyby bylo dovoz provedlo samo, a předal pak dovozní povolení R-ovi, by dovoz provedl, a umožnil mu tím vědomě docílení dalšího zisku na úkor kupujících, jsa si vědom, že tím páše něco nedovoleného. Dovozní povolení neuděluje se zajisté za tím účelem, by ten, komu bylo uděleno, dal si prostě vyplatiti od jiné osoby celý zisk, jehož by docílil, kdyby dovoz sám provedl, a předal pak dovozní povolení této osobě, by dovoz provedla a na úkor spotřebitelů rovněž z obchodu těžila. Jedná-li tak ten, komu bylo dovozní povolení uděleno, nebo jeho zástupce, vybočuje tím úmyslně z mezí řádného obchodování. Vzhledem k uvedeným skutkovým zjištěním shledal nalézací soud v tom, že obžalovaný za oněch okolností předal dovozní povolení R-ovi, právem pletichy po rozumu §u 11 čís. 4 zákona. Nalézací soud zjistil dále, že tyto pletichy byly způsobilé stupňovati cenu předmětů potřeby, o které tu šlo, ježto obchodník koňmi R. zajisté do ceny dovezených koní při jich prodeji k oněm 250 Kč, jež musil zaplatiti za každého koně obžalovanému, připočítal ještě svůj vlastní zisk, takže cena koní o onen obžalovanému vyplacený peníz stoupla, a zjistil posléze též, že obžalovanému bylo známo, že cena koní následkem jeho jednání stoupne. Z uvedeného vysvítá, že byly nalézacím soudem zjištěny všechny náležitosti objektivní a subjektivní skutkové podstaty přečinu, obžalovanému za vinu kladeného. Napadený rozsudek nezjišťuje sice výslovně, že bylo obžalovanému D-ovi uděleno zmocnění k onomu ujednání s R-em, posuzuje však, jak vysvítá z věty rozhodovacích důvodů: »Poněvadž

dovozní povolení vystaveno bylo pro družstvo, nebyl obžalovaný oprávněn, ani kdyby ho k tomu byl Jan D. zmocnil, toto dovozní povolení předati někomu jinému, a učiniv tak, pustil se do pletich ve smyslu Šu 11 čis. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čis. 568 sb. z. a n.« věc též s hlediska tomu odpovídajícího. Pro právní posouzení jednání obžalovaného jest lhostejno, zda bylo obžalovanému zmocnění uděleno čili nic; neboť i kdyby byl obžalovaný jednal na základě zmocnění D-em mu uděleného, nemohlo by to nic měniti na jeho zodpovědnosti za trestný čin, jehož se dle zjištění nalézacího soudu dopustil. Zejména nevylučovalo by zmocnění zlého úmyslu obžalovaného. Má-li býti posléze uvedená námitka zmateční stížnosti pojmána v tom smyslu, že se mu přihodil omyl, pro který nebylo lze v jednání, o které tu šlo, spatřovati trestný čin, dlužno poznamenati, že by tu přicházel v úvahu pouze omyl trestněprávní, jímž se podle §§u 3, 233 tr. zák. nikdo nemůže omlouvati.

### Čís. 2160.

Jde o podvod ve smyslu Šu 199 písm. d) tr. zák., padělal-li pachatel v ohlašovacím lístku datum jeho vystavení a přiložil jej k žádosti o podporu v nezaměstnanosti, by tak vykázal náležitost tříměsíčního pobytu v místě, úřadem podporu vyplácejícím požadovanou, třebas zákon (z 12. srpna 1921, čis. 322 sb. z. a n.) náležitosti té nevyžaduje.

Nejde o čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných (§ 3 čis. 4 zák. ze dne 31. ledna 1919, čis. 75 sb. z. a n.), pobírá-li nezaměstnaný z nouze neoprávněně podporu nezaměstnaných.

(Rozh. ze dne 30. října 1925, Zm II 253/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 3. dubna 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§u 197, 199 písm. d), 200, 203 tr. zák., vyhověl však odvolání obžalovaného proti výroku, jímž se vyslovuje u něho ztráta práva volebního do obcí, a výrok ten zrušil.

### Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného, uplatňující zmatky čis. 4 a 5 Šu 281 tr. ř., jest bezdůvodna. Prvý zmatek odvozuje stížnost ze zamítnutí návrhů obhajoby, a) aby bylo vyžádáno nařízení ministerstva sociální péče a podle něho zjištěno, zda tříměsíční pobyt jest podmínkou pro nárok na podporu v nezaměstnanosti, b) aby slyšen byl domovník P. jako svědek o tom, že obžalovaný měl stále bydliště u Leopoldiny P-ové od 15. března 1922 a že tam bydlel i s rodinou v době, kdy žádal o podporu. Než neprávem. Zamítnutí vývodních návrhů může býti pro obžalovaného jen tehda podkladem pro uplatňování zmatku Šu 281 čis. 4 tr. ř., jde-li o návrhy způsobilé, by objasnily věc v rozhodujících směrech ve prospěch obhajoby. To však o oněch návrzích tvrditi nelze. Byť i svědek Ž. nebyl s to soudu předložiti výnos ministerstva sociální péče, jehož se dovolá-